

Sygn. akt V KK 322/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. B.**

skazanego za przestępstwa z art. 258§1 k.k., art. 286§1 k.k. i inne
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej
w dniu 23 lipca 2019 r., w trybie art. 535§3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, zwolnić skazanego
od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...) m.in. K. B. został uznany za winnego tego, że w okresie od 24 września 2012 r. do 16 kwietnia 2014 r. w Z., Ż., W. i innych miejscowościach, działając z góry powziętym zamiarem, w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienia przestępstw i przestępstw skarbowych, po założeniu na swoje nazwisko działalności gospodarczej pod firmą K. B. Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe w Z. podpisywał dotyczącej tej firmy dokumenty, zaciągał zobowiązania, czerpiąc z tego tytułu korzyści majątkowe, wiedząc, że inne osoby, z którymi współdziałał, w tym między innymi A. A., któremu udzielił pełnomocnictwa do prowadzenia spraw firmy oraz do rachunków bankowych, a także D. P., któremu

udzielił dostępu do dokumentów oraz mienia firmy, będą prowadziły, posługując się tą firmą działalność gospodarczą, mająca na celu m.in. ukrycie rzeczywistych jej rozmiarów, skutkujące narażeniem na uszczuplenie podatkowe, umożliwiające uchylanie się od opodatkowania przez nie ujawnianie przedmiotu i podstawy opodatkowania i narażenie podatków związanych z tą działalnością, w szczególności podatku od towarów i usług VAT oraz podatku dochodowego na uszczuplenie w wysokości 61.493,60 zł, a nadto umożliwiając działalność mająca na celu wyłudzenie towarów, wyłudzenie pożyczek i kredytów bankowych – czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa określonego w art. 55§2 k.k.s. i art. 54§2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i za jego popełnienie został skazany na 3 miesiące pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem K. B. został uznany za winnego popełnienia, tego że w okresie od 16 września 2013 r. do 28 maja 2014 r. w Z., Ż. i innych miejscowościach województwa (...) oraz w W., również w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z A. A., D. P. i S. S. (co do jednego czynu), oraz wspólnie i w porozumieniu z A. A. i D. P. (w zakresie sześciu czynów), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, dopuścił się przestępstw oszustwa oraz oszustwa kredytowego oraz fałszerstwa materialnego na szkodę: 1) F. S.A. w W. Oddział w Z. (czyn z pkt II aktu oskarżenia kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.), 2) G. S.A. S.K.A. w W. (czyny z pkt III i IV aktu oskarżenia – kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.)), 3) T. Sp. z o.o. w L. (czyn z pkt V aktu oskarżenia – kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.), 4) P. S.A. w W. (czyn z pkt VI aktu oskarżenia – kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.), 5)Przedsiębiorstwa Handlowego „S.” (czyn z pkt VII aktu oskarżenia – kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.), 6) Spółdzielni M. (czyn z pkt VIII aktu oskarżenia – kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.). Za czyn z pkt II aktu oskarżenia wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Za czyny z pkt III, IV, V, VII, VIII aktu oskarżenia, po ustaleniu, że stanowią one ciąg przestępstw, wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za czyn z pkt VI aktu

oskarżenia wymierzono oskarżonemu karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności. Również tym wyrokiem K. B. został uznany za winnego popełnienia od września 2012 r. do kwietnia 2014 r. w Z., Ż. i innych miejscowościach przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienia przestępstw i przestępstw skarbowych, kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 39 § 2 k.k.s. połączono orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzono karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzekając nadto wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowych oraz obowiązek naprawienia szkody.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając uchybienie w postaci braku kompleksowej oceny materiału dowodowego, złamanie zasady obiektywizmu, które spowodowały błędne ustalenie co do świadomości oskarżonego działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz rażącą niewspółmierność kar jednostkowych jak i kary łącznej. W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k., a w zakresie pozostałych czynów o znaczne złagodzenie wymiaru orzeczonych kar jednostkowych i wymierzenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W przypadku nieuwzględnienia tego wniosku wniósł o zmianę wyroku przez wymierzenie łagodniejszych kar jednostkowych oraz wymierzenie kary łącznej według zasad absorpcji w wymiarze nie wyższym niż rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego. Zarzuty kasacji wskazujące na naruszenie przepisów proceduralnych art. 457 § 3 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. art. 7 k.p.k. art. 5 § 2 k.k., których wynikiem były błąd w ustaleniach faktycznych, rażąca obraza prawa materialnego, w rzeczywistości skoncentrowane zostały na wykazaniu błędności przypisania skazanemu, wobec braku świadomości skazanego co do tożsamości osób, które miały wchodzić

w skład grupy, powiązań między nimi, hierarchii grupy, stopnia jej zorganizowania, osoby kierującej grupą, odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

W ramach jednego z tych zarzutów skarżący podniósł nadto błędne zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy ustalenia Sądu pierwszej instancji o wysokości uszczuplenia podatku VAT, w sytuacji braku wyjaśnienia podstawy dowodowej takiego ustalenia. W ostatnim zarzucie podniósł naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. przez niewłaściwe odniesienie się Sądu odwoławczego do zarzutu apelacji kwestionującego wysokość wymierzonych kar i nie zredukowanie ich wysokości, w sytuacji gdy działania skazanego miały charakter podrzędny i incydentalny i uzyskał minimalną korzyść majątkową, nie utrudniał postępowania, wyraził skruchę.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Z. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść zasadniczych zarzutów kasacji mimo rozbudowanej, w porównaniu z apelacją, formy słownej w rzeczywistości stanowi powielenie zarzutów apelacji sprowadzających się do wykazania niezasadnego przyjęcia odpowiedzialności karnej skazanego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. W tym kontekście wskazać należało, że rola Sądu Najwyższego nie sprowadza się do powielenia kontroli apelacyjnej ocen dokonanych przez sąd pierwszej instancji oraz kontroli ustaleń faktycznych. Zgodnie z treścią przepisu art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. A contrario przepis nie pozwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. W tej sytuacji oczywiste jest, że nietrafne zarzucenie przez skarżącego w kasacji wadliwości polegających na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych – naruszeniem prawa materialnego nie może prowadzić do obejścia ustawowej regulacji podstaw kasacji.

Nie może ona zatem zobowiązywać, ani też uprawniać instancji kasacyjnej do badania, pod pozorem rozpoznawania zarzutu naruszenia prawa, zaskarżonego wyroku. W tym kontekście podnieść należało, że Sąd odwoławczy rzetelnie rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym ten kwestionujący ustaloną świadomość skazanego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a w uzasadnieniu wskazał czym kierował się utrzymując w mocy zaskarżony apelacją wyrok. Trafnie Sąd odwoławczy wykazał, odwołując się do wyjaśnień skazanego, przyznającego się do popełnienia zarzuconych mu czynów, jak też do relacji osoby współdziałającej w popełnieniu przestępstw, prawidłowość ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie przyjętej świadomości skazanego co do współdziałania z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Słusznie Sąd odwoławczy zaakceptował wywody Sądu pierwszej instancji, wskazujące na możliwość przypisania skazanemu przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie zajmującej się popełnianiem przestępstw nawet w sytuacji zajmowania przez niego niższej pozycji w hierarchii tej grupy. Co do naruszenia przez Sąd odwoławczy treści przepisu art. 7 k.p.k. należało odwołać się do trafnej argumentacji zawartej w odpowiedzi prokuratora na kasację, wskazującej na niezasadność tego zarzutu kasacji. Również w kategorii zarzutu powielającego zarzut podniesiony w apelacji należało umieścić zarzut dotyczący braku rzetelnego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do wywodów apelacji, kwestionujących rozmiar kary wymierzonej skazanemu, w płaszczyźnie jej współmierności do popełnionych czynów. Temu zarzutowi podniesionemu w apelacji Sąd odwoławczy poświęcił wiele uwagi i odwołując się do okoliczności przedmiotowych sprawy (skali działalności, motywu działania, wartości wyrządzonych szkód) oraz roli skazanego w popełnianych przestępstwach, jego sytuacji majątkowej i rodzinnej słusznie zaakceptował wymiar kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych przez sąd pierwszej instancji jako oddający stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych skazanemu. Co do zarzutu niewyjaśnienia przez Sąd odwoławczy prawidłowości ustalenia w zakresie wysokości przyjętego uszczuplenia podatku VAT, jak również nie wskazania dokumentów na których oparto to ustalenie podnieść należało, że zarzut tej treści nie był podniesiony w apelacji, dlatego nie można zarzucić Sądowi odwoławczemu braku rzetelnej kontroli odwoławczej

w zakresie tego ustalenia. W tym kontekście podnieść nadto należało, że Sąd pierwszej wskazał na jakich dokumentach oparł się dokonując ustaleń w zakresie uszczuplenia podatku na skutek działalności przestępczej skazanego dążącej do ukrycia rzeczywistych rozmiarów działalności gospodarczej. Podnieść nadto należało, że skarżący podnosząc ten zarzut poza wyrażeniem ogólnej wątpliwości co do tego ustalenia, nie wyraził konkretnych zastrzeżeń co do trafności ustaleń w zakresie przypisanego uszczuplenia podatku VAT.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.